

kaldet Krigsindtægt, eller fremkommet paa almindelig Vis ved, at den vedkommendes Indtægt var forøget. Det var og er fra min Side Mening, at de, som for Tiden var pengestærke, som i dette Skatteaar, og i det kommende Skatteaar, der nu er taget med, havde en overordentlig stor Indtægt i Forhold til Fortiden, skulde rammes, og derfor blev den Indtægt, som skulde skattelægges, sat i Forhold til Gennemsnittet af de to tidligere Skatteaar. Nu er det altsaa ændret i det høje Folke-ting til 3 Aar for at gøre, om jeg saa maa sige, Gennemsnittet sikrere, men min Mening var altsaa, at de, som havde en saadan Indtægt for Tiden, hvor manges Indtægt gik nedad, og hvor Staten absolut trængte til Penge, meget vel maatte kunne betale en endog klækkelig Skat. Derfor var det i mit Forslag indrettet saaledes, at kun de skattepligtige Personer, der havde en Indtægt af 15,000 Kr. eller derover, skulde udrede Ekstraskatten af det Beløb, hvor- med den skattepligtige Indkomst oversteg Gennemsnittet af de tilsvarende Indkomster for de to foregaaende Skatteaar. Det var kun disse Personer, der blev beskattet, og det var Mening, netop kun at ramme de pengestærke, dem, der kunde taale det, dem, der havde en baade i Forhold til Tiden, til andre og til sig selv tidligere meget stor Indtægt. Imidlertid lykkedes det ikke at skabe Enighed, idet man fra Partiet Venstres Side gjorde gældende, at det ganske særlig var dem, der havde, hvad man kalder Krigsindtægter — altsaa Indtægter foranledigede ved Krigstilstanden paa en eller anden Maade —, der skulde rammes, og ikke andre. Min Hensigt med Lovforslaget var altsaa ikke den at ramme just saadanne eller alene saadanne, men Hensigten var at ramme alle, og det Lovforslag, som er ført her op, er jo ogsaa af den Natur. Men fra anden Side gjordes det gældende, at der kunde komme saadanne Tilfælde, hvor Folk ganske legitimt, om jeg saa maa sige, ganske i Almindelighed, var kommet op med deres Indtægt. Efter at de havde haft daarlige Aar, var der endelig kommet gode Aar, og saa var det uretfærdigt, som det hedder, just at ramme disse. Jeg ser ikke, at der her i og for sig er Tale om Retfærdighed eller Uretfærdighed paa dette Punkt. Jeg mener, at vi er i en Art Nødstilstand, og i Nød gælder alle Udveje, i alt Fald alle lovlige Udveje. Og i samme Øjeblik, Lovforslaget vedtages af den høje Rigsdag, og Skatten paalægges af den høje Rigsdag, er den lovlig. Men som sagt, fra anden Side

gjordes gældende, at man maatte søge efter de saakaldte Krigsindtægter. Det blev imidlertid fastsat, at Ligningsmyndighederne skulde sætte vedkommende i Skat, naar han havde en Merindtægt i Forhold til tidligere Aar, men at de atter kunde fratælde Skatteilægningen, hvis vedkommende kunde godtgøre, at hans Merindtægt ikke skyldtes Krigstilstanden. Mod dette har jeg maattet gøre gældende, at en saadan Undersøgelse var saa at sige umulig, i alt Fald saa vanskelig praktikabel og krævede saa vidtgaende og smaalige Undersøgelser eller Efterforskninger, maa jeg hellere sige, at den i Virkeligheden ikke kunde føre til noget Resultat. Jeg ved heller ikke, om der fra det høje Landstings Side vil være Sympati for det Forslag, som stilledes fra Venstres Side. Det synes mig ikke rimeligt at komme ind paa det, da det ikke i Øjeblikket ligger paa det høje Landstings Bord. Jeg vil kun nævne, at jeg paa dette Punkt har maattet opretholde min Mening. Ogsaa Aktieselskaber foruden Enkeltpersoner skatteilægges ved dette Lovforslag med 10 pCt. af Merindtægten i Forhold til tidligere Aar og af Udbyttet for Aktieselskabers Vedkommende. Saadanne Enkeltheder mener jeg imidlertid ikke, at det er nogen Nytte til, at jeg i Øjeblikket omtaler. Men til dette Lovforslag om en overordentlig Indkomstskat til Staten har jeg den Tro, at det vil give en endog ret betydelig Indtægt, hvis det gennemføres i den her foreliggende Form, thi trods den nuværende Tilstand, trods adskillig Nød og Dyrtid gives der sikkert — og jeg maa sige heldigvis — ikke faa, som har tjent meget betydeligt siden Krigens Udbrud, hvis Indtægt er gaaet overordentlig stærkt i Vejret og med saadanne Summer, at jeg finder det ikke alene rigtigt at paalægge dem denne Skat af 10 pCt., men ogsaa nødvendigt for Staten, som herigennem faar den Indtægt, den absolut har Brug for. Jeg kan, som sagt, ikke tro, at det høje Landsting vil gøre Indvending imod selve dette, at Staten trænger til Penge — noget andet er naturligvis, om man anser det for rigtigt just at gaa til en saadan Skat som den, der her er Tale om.

Nu ved jeg godt, at det er i ellefte Time, at jeg kommer til det høje Landsting med disse Lovforslag, og jeg gør Undskyldning derfor, ikke just paa mine egne Vegne — jeg er mig ikke nogen Brøde bevidst — og endnu mindre paa Folketingets Vegne, det er Omstændighederne, som er Skyld deri, og jeg mener, at det høje Landsting maa